

37 RAKONTO PRI LA PERDITA KRURO

„Ne ĉiu kredus, diris poste sinjoro Tymih, „kiom la homo iam eltenas. Atendu, ĝi okazis dum la milito, kiam mi soldatis ĉe la tridek kvina regimento; tie mi havis soldateton, kiel li nur nomiĝis, iel simile kiel Dynda aŭ Otáhal aŭ Peterka, sed ni nomis lin Pepek; cetere tre bona homo, sed flavbekulo, ke vi ploraĉus super li. Nu, dum oni dresis nin sur ekzercejo, li faris, kion li povis, kaj suferis kiel ŝafido; sed kiam oni transportis nin al fronto, tiam ĝi estis post Krakovo, oni elektis por ni ian ege malkonvenan lokon, kiun ĝuste trafadis la rusa artilerio. Pepek nenion, nur li palpebrumis; sed kiam li venis al ĉevalo kun disŝirita ventro kaj la ĉevalo ankoraŭ snufegis kaj provis leviĝi, tiam Pepek paliĝis, ĵetegis la kapon teren, kulpiĝis pro ofendo de Lia Majesto, terenmetis la fusilon kaj dorsosakon kaj ekiris reen.

Kiel li atingis la hejmon malgraŭ kvincent aŭ kiom da kilometroj, tion, je mia animo, mi ne scias imagi; sed foje nokte li frapis ĉe sia kabano kaj diras al sia edzino, panjo, jen mi, tien mi jam ne reiros; sed se ili trovos min ĉi tie, do ĝi estos mia amen; mi estas dizertulo. Kiam ili estis kune plorintaj, diris la edzino, Pepek, mi ne donos cin, mi kaŝos cin en sterkon, tie cin neniuj serĉos. Ŝi ensterkigis lin kaj kovris per lignotabuloj kaj en ĉi tiu sterkujo sidis Pepek kvin monatojn; sinjoroj, tion eltenus eĉ ne martiro por la kredo.

Poste denunciis tion ilia najbarino pro ia kokino, kaj venis ĝendarmoj eligi Pepek'on el la sterko; aŭskultu, ili devis alaĉeti dek metrojn da ŝnuro, por ne devi flari lin, kiam ili kondukis lin katenitan en urbon.

Kiam Pepek iom senfeteriĝis, oni starigis lin antaŭ la militan tribunalon. Tiam estis aŭditorio iu Dillinger; iuj diras, ke li estis hundulo, kaj la aliaj, ke li estis bravulo; sed kiel tiu sciis insulti - aŭdu, tion oni devas lasi: en Aŭstrio-Hungario oni sciis insulti! En tio estis videbla malnova tradicio. Nun neniuj scias solide insulti; sed ofendi oni scias.

37 POVÍDKA O ZTRACENÉ NOZE

„To by leckdo ani nevěřil,” děl na to pan Tymich, „co člověk někdy vydrží. Počkejte, to bylo za války, když jsem sloužil u pětatřicátých; měli jsme tam jednoho vojáčka, jak pak on se jmenoval, nějak jako Dynda nebo Otáhal nebo Peterka, ale my jsme mu říkali Pepku; jináč moc hodný člověk, ale jelimánek, že bys nad ním brečel. No, dokud nás honili po execiráku, dělal, co mohl, a trpěl jako beránek; ale když nás dovezli na frontu, to bylo tenkrát za Krakovem, vybrali pro nás nějaké nešikovné místo, do kterého se zrovna strefovala ruská artilerie. Pepek nic, jenom mrkal; ale když přišel k jednomu koni s roztrženým břichem a ten kůň ještě frkal a pokoušel se vstát, tu vám ten Pepek zbledl, praštil čepicí o zem, dopustil se urážky Veličenstva, položil na zem kvér a ruksak a ubíral se zpátky.

Jak se dostal domů těch pět set nebo kolik kilometrů, to si namouduši neumím představit; ale jednou v noci zaklepal u své chalupy a povídá své ženě, mámo, to jsem já, já už tam nazpátek nepudu; ale jestli mě tu najdou, tak je se mnou amen; já jsem dezentér. Když tak spolu poplakali, povídá žena, Pepku, já tě nedám, já tě schovám do hnoje, tam tě nikdo hledat nebude. Tak ho zahrabala do hnojiště a zakryla prkny, a v té sengrubně seděl Pepek pět měsíců; páni, to by nevydržel ani žádný mučedník pro víru.

Potom to udala jejich sousedka skrz nějakou slepici, a přišli četníci vyndat Pepka z hnoje; poslouchajte, oni si museli přikoupit deset metrů provazu, aby k němu nemuseli čuchat, když ho vedli svázaného do města.

Když teda ten Pepek trochu vyčichl, postavili ho před vojenský soud. Tehdá byl auditorem nějaký Dillinger; někteří říkají, že to byl pes, a jiní, že to byl pašák; ale jak ten uměl nadávat – poslouchajte, to se musí nechat: za Rakouska se umělo nadávat! V tom bylo vidět tu starou tradici. Dneska neumí nikdo poctivě vynadat; ale urážet, to dovedou.

Tiu aŭditoro Dillinger igis starigi Pepek'on sur korton kaj juĝis lin el la fenestro, proksimigi lin li ne volis. Sciu, kun Pepek ĝi misstatis; dizerto dum la milito, por tio estas pafmortigo, kaj eĉ ne Disinjoro helpas al vi; kaj tiu Dillinger faris kun neniuj grandajn ceremoniojn - tamen nur li estis hundulo. Sed kiam jam estis atendota la verdikto, krias tiu Dillinger el la fenestro: Kaj kio, Pepek, kiam ci estis tie enfosita - ĉu ci iris iam nokte dormi al ĉi edzino?

Pepek embarase piedumis kaj poste tute ruĝega ekvortigis: Obee mi raportas, sinjoro aŭditoro, iam jes; alie ĝi ne estas ebla. Tiam la aŭditoro fermis la fenestron kaj diris: jesuomarieta! Poste li iom da tempo kapskuis kaj estis kuranta tra la ĉambro, kaj kiam li trankviliĝis, li diris: Oni pensumu min, sed mi ne sendos tiun ulon al morto, jam ne pro la edzino; hu, tio estas la geedza amo! Kaj trakte li atingis tri jarojn en fortikaĵo. En la fortikaĵo Pepek kiel punito devis zorgi pri ĝardeno de la komandanto; tiu estis kolonelo Babka. Kaj tiu Babka diradis, ke neniam en sia vivo li havis tiel belan kaj grandan legomon, kiel dum ĝin kulturis Pepek por li. Diabla mem scias, diradis la komandanto, per kio ĝi tiel bele kreskas al li."

„Dum la milito,“ diris sinjoro Král, „okazadis ĉiaspecaj strangaj epizodoj; kaj se oni kolektus ĉion, kion oni faris, por ne devi batali por Aŭstrio, tio estus pli da foliantoj ol havas la Acta Sanctorum, eldonata de pastroj Bollandistoj.

Mi havas nevon, Luizo li nomiĝas, tie en Radlice li havas panbakejon; kaj kiam dum la milito oni rekrutigis lin, li diris al mi, oĉjo, tion mi diras al vi, al fronto oni ne alvenigos min, prefere mi forhakos la kruron de mi, nur por ne devi helpi al ili, al la germanaj ratoj. Tiu Luizo estis lerta knabo; dum oni ekzercis la rekrutojn manipuli fusilon, li povis ŝiriĝi pro ega fervoro, tial superuloj vidis en li estontan heroon aŭ eĉ venontan kaporalon;

Teda ten auditor Dillinger nechal postavit Pepka na dvůr a soudil ho z okna; blíž k sobě ho nechtěl pustit. To víte, s Pepkem to stálo špatně; dezerce za války, na to je smrt zastřelením, a ani pámbu ti nepomůže; a ten Dillinger velké cavyky s nikým nedělal – on to byl přece jenom pes. Ale když už to koukalo na rozsudek, křičí ten Dillinger z okna: A co, Pepku, kdyžs tam byl zahrabán, – nešel ses někdy v noci k té své staré vyspat?

Pepek rozpačitě přešlapoval a pak celý rudý vyhrkl: Poslušně hlásím, pane auditor, někdy jo; to jináč nejde. Tu vám ten auditor zavřel okno a řekl: Jezusmankote! Potom chvíli kroutil hlavou a běhal po cimře, a když se uklidnil, povídá: Ať mě dají na penzi, ale já toho chlapa na smrt nepošlu; už kvůli té ženské ne; fuj tajksl, to je manželská láska! A nějak to usmlouval na tři leta pevnosti. V té pevnosti dostal Pepek jako trestanec na starost zahradu komandýrovu; byl to nějaký plukovník Babka. A ten Babka potom říkal, že jakživ neměl tak krásnou a velikou zeleninu, jako když mu ji pěstoval Pepek. To ví sám čert, říkal ten komandýr, po čem mu to tak roste.”

„Za války,“ pravil pan Král, „se dály všelijaké zvláštní případy; a kdyby se sebralo, co všechno lidé dělali, aby nemuseli bojovat za Rakousko, tak by to dalo víc foliantů nežli tahle Acta sanctorum, co vydávají páteři bollandisté.

Já mám synovce, Lojzík se jmenuje, on má tamhle v Radlicích pekařství; a když ho za války odvedli, tak mně říkal, strejčku, to vám povídám, na frontu mě nedostanou, to si spíš nohu useknu, než bych jim šel pomáhat, těm krysám německým. Ten Lojzík byl šikovný hoch; dokud ty nováčky cvičili v kvérgrifech, mohl se přetrhnout samou horlivostí, takže nadřizení v něm viděli příštího hrdinu, nebo dokonce budoucího kaprála;

sed kiam li antaŭflaris, ke post kelkaj tagoj oni transportos ilin al fronto, li faris al si febron, ĉiumomente tenis sian dekstran parton de la ventro kaj dolore ĝemegis. Oni fortransportis lin en hospitalon kaj senigis lin de apendico; Luizoz tiam sciis aranĝi, ke la vundo saniĝu al li malrapide. Sed proksimume post ses semajnoj tolereble ĝi kunkreskis, kvankam li faris, kio nur fareblis, kaj ankoraŭ ne estis fino de la milito.

Tiam mi vizitis lin en la hospitalo. Oĉjo, diras Luizoz, nun helpos min eĉ ne ĉefserĝento; mi atendas, ke ĉiumomente oni ekspedos min de ĉi tie. Tiam estis ĉe ni supera staba kuracisto, tiu misfama Oberhuber. Pli poste montriĝis, ke tiu ulo estis fakte tute freneza, sed vi scias, milito estas milito, kaj se vi surmetus al sovaĝa aprino oran kolumon, ĝi estos komandanto. Memkomprene, antaŭ tiu Oberhuber ĉio tremis; li vizitadis nur sinsekve hospitalojn kaj kriegis al ĉiu Marŝ'al fronto! eĉ se tiu havis infektan tuberkulozon aŭ trapafon de la mjelo; kaj neniuj dorfis oponi al li. Tute li ne rigardis, kion tiu malsanulo havas skribita sur tabuleto super la lito, nur de mal-proksime li ekrigardis kaj jam kriegis Frontdiensttauglich! Sofort einrücken! Kaj poste eĉ ĉiuj sanktuloj ne helpis al vi.

Tiu Oberhuber venis do inspekti la hospitalon, kie Luizoz atendis sian sorton. Tuj kiam estis aŭdebla bruego malsupre en la pordego, devis ĉiuj malsanuloj, escepte mortintojn, atentostari ĉe siaj litoj por akcepti la altrangan sinjoron, kiel decas. La atendado daŭris iom longe, kaj tial Luizoz por fari al si komforton fleksis unu kruron, apogis la genuon je soldatlito kaj staris sur la dua kruro.

Tiumomente enfalis tien Oberhuber, violkolora pro furiozo kaj, kriis jam en la pordo Marŝ' al fronto! Tiu ulo rekrutiĝu! Tauglich!

Poste li ekrigardis Luizozon, starantan sur unu kruro kaj ankoraŭ pli ekruĝis. Einbeinig, li kriegis. Sofort hejmensendi! Sakre, kial vi tenas ĉi tie tiun unukruran ulon? Ĉu estas ĉi tie stalo por kripluloj? For kun li! Kanajloj, por tio mi sendos vin ĉiujn al fronto!

ale kiam li antaŭflaris, ke post kelkaj tagoj oni transportos ilin al fronto, li faris al si febron, ĉiumomente tenis sian dekstran parton de la ventro kaj dolore ĝemegis. Oni fortransportis lin en hospitalon kaj senigis lin de apendico; Luizoz tiam sciis aranĝi, ke la vundo saniĝu al li malrapide. Sed proksimume post ses semajnoj tolereble ĝi kunkreskis, kvankam li faris, kio nur fareblis, kaj ankoraŭ ne estis fino de la milito.

Tiam mi vizitis lin en la hospitalo. Oĉjo, diras Luizoz, nun helpos min eĉ ne ĉefserĝento; mi atendas, ke ĉiumomente oni ekspedos min de ĉi tie. Tiam estis ĉe ni supera staba kuracisto, tiu misfama Oberhuber. Pli poste montriĝis, ke tiu ulo estis fakte tute freneza, sed vi scias, milito estas milito, kaj se vi surmetus al sovaĝa aprino oran kolumon, ĝi estos komandanto. Memkomprene, antaŭ tiu Oberhuber ĉio tremis; li vizitadis nur sinsekve hospitalojn kaj kriegis al ĉiu Marŝ'al fronto! eĉ se tiu havis infektan tuberkulozon aŭ trapafon de la mjelo; kaj neniuj dorfis oponi al li. Tute li ne rigardis, kion tiu malsanulo havas skribita sur tabuleto super la lito, nur de mal-proksime li ekrigardis kaj jam kriegis Frontdiensttauglich! Sofort einrücken! Kaj poste eĉ ĉiuj sanktuloj ne helpis al vi.

Tiu Oberhuber venis do inspekti la hospitalon, kie Luizoz atendis sian sorton. Tuj kiam estis aŭdebla bruego malsupre en la pordego, devis ĉiuj malsanuloj, escepte mortintojn, atentostari ĉe siaj litoj por akcepti la altrangan sinjoron, kiel decas. La atendado daŭris iom longe, kaj tial Luizoz por fari al si komforton fleksis unu kruron, apogis la genuon je soldatlito kaj staris sur la dua kruro.

Tiumomente enfalis tien Oberhuber, violkolora pro furiozo kaj, kriis jam en la pordo Marŝ' al fronto! Tiu ulo rekrutiĝu! Tauglich!

Poste li ekrigardis Luizozon, starantan sur unu kruro kaj ankoraŭ pli ekruĝis. Einbeinig, li kriegis. Sofort hejmensendi! Sakre, kial vi tenas ĉi tie tiun unukruran ulon? Ĉu estas ĉi tie stalo por kripluloj? For kun li! Kanajloj, por tio mi sendos vin ĉiujn al fronto!

ale kiam li antaŭflaris, ke post kelkaj tagoj oni transportos ilin al fronto, li faris al si febron, ĉiumomente tenis sian dekstran parton de la ventro kaj dolore ĝemegis. Oni fortransportis lin en hospitalon kaj senigis lin de apendico; Luizoz tiam sciis aranĝi, ke la vundo saniĝu al li malrapide. Sed proksimume post ses semajnoj tolereble ĝi kunkreskis, kvankam li faris, kio nur fareblis, kaj ankoraŭ ne estis fino de la milito.

Tiam mi vizitis lin en la hospitalo. Oĉjo, diras Luizoz, nun helpos min eĉ ne ĉefserĝento; mi atendas, ke ĉiumomente oni ekspedos min de ĉi tie. Tiam estis ĉe ni supera staba kuracisto, tiu misfama Oberhuber. Pli poste montriĝis, ke tiu ulo estis fakte tute freneza, sed vi scias, milito estas milito, kaj se vi surmetus al sovaĝa aprino oran kolumon, ĝi estos komandanto. Memkomprene, antaŭ tiu Oberhuber ĉio tremis; li vizitadis nur sinsekve hospitalojn kaj kriegis al ĉiu Marŝ'al fronto! eĉ se tiu havis infektan tuberkulozon aŭ trapafon de la mjelo; kaj neniuj dorfis oponi al li. Tute li ne rigardis, kion tiu malsanulo havas skribita sur tabuleto super la lito, nur de mal-proksime li ekrigardis kaj jam kriegis Frontdiensttauglich! Sofort einrücken! Kaj poste eĉ ĉiuj sanktuloj ne helpis al vi.

Tiu Oberhuber venis do inspekti la hospitalon, kie Luizoz atendis sian sorton. Tuj kiam estis aŭdebla bruego malsupre en la pordego, devis ĉiuj malsanuloj, escepte mortintojn, atentostari ĉe siaj litoj por akcepti la altrangan sinjoron, kiel decas. La atendado daŭris iom longe, kaj tial Luizoz por fari al si komforton fleksis unu kruron, apogis la genuon je soldatlito kaj staris sur la dua kruro.

Tiumomente enfalis tien Oberhuber, violkolora pro furiozo kaj, kriis jam en la pordo Marŝ' al fronto! Tiu ulo rekrutiĝu! Tauglich!

Poste li ekrigardis Luizozon, starantan sur unu kruro kaj ankoraŭ pli ekruĝis. Einbeinig, li kriegis. Sofort hejmensendi! Sakre, kial vi tenas ĉi tie tiun unukruran ulon? Ĉu estas ĉi tie stalo por kripluloj? For kun li! Kanajloj, por tio mi sendos vin ĉiujn al fronto!

ale kiam li antaŭflaris, ke post kelkaj tagoj oni transportos ilin al fronto, li faris al si febron, ĉiumomente tenis sian dekstran parton de la ventro kaj dolore ĝemegis. Oni fortransportis lin en hospitalon kaj senigis lin de apendico; Luizoz tiam sciis aranĝi, ke la vundo saniĝu al li malrapide. Sed proksimume post ses semajnoj tolereble ĝi kunkreskis, kvankam li faris, kio nur fareblis, kaj ankoraŭ ne estis fino de la milito.

Tiam mi vizitis lin en la hospitalo. Oĉjo, diras Luizoz, nun helpos min eĉ ne ĉefserĝento; mi atendas, ke ĉiumomente oni ekspedos min de ĉi tie. Tiam estis ĉe ni supera staba kuracisto, tiu misfama Oberhuber. Pli poste montriĝis, ke tiu ulo estis fakte tute freneza, sed vi scias, milito estas milito, kaj se vi surmetus al sovaĝa aprino oran kolumon, ĝi estos komandanto. Memkomprene, antaŭ tiu Oberhuber ĉio tremis; li vizitadis nur sinsekve hospitalojn kaj kriegis al ĉiu Marŝ'al fronto! eĉ se tiu havis infektan tuberkulozon aŭ trapafon de la mjelo; kaj neniuj dorfis oponi al li. Tute li ne rigardis, kion tiu malsanulo havas skribita sur tabuleto super la lito, nur de mal-proksime li ekrigardis kaj jam kriegis Frontdiensttauglich! Sofort einrücken! Kaj poste eĉ ĉiuj sanktuloj ne helpis al vi.

Tiu Oberhuber venis do inspekti la hospitalon, kie Luizoz atendis sian sorton. Tuj kiam estis aŭdebla bruego malsupre en la pordego, devis ĉiuj malsanuloj, escepte mortintojn, atentostari ĉe siaj litoj por akcepti la altrangan sinjoron, kiel decas. La atendado daŭris iom longe, kaj tial Luizoz por fari al si komforton fleksis unu kruron, apogis la genuon je soldatlito kaj staris sur la dua kruro.

Tiumomente enfalis tien Oberhuber, violkolora pro furiozo kaj, kriis jam en la pordo Marŝ' al fronto! Tiu ulo rekrutiĝu! Tauglich!

Poste li ekrigardis Luizozon, starantan sur unu kruro kaj ankoraŭ pli ekruĝis. Einbeinig, li kriegis. Sofort hejmensendi! Sakre, kial vi tenas ĉi tie tiun unukruran ulon? Ĉu estas ĉi tie stalo por kripluloj? For kun li! Kanajloj, por tio mi sendos vin ĉiujn al fronto!

Ranguloj, palegaj pro teruro, balbutis, ke ĉio tuj estos aranĝita; sed dume Oberhuber jam kriis ĉe la alia lito, ke sofort devas al fronto soldateto hieraŭ operaciita. En la sama horo Luizo kun propramana subskribo de Oberhuber estis forsendita el la hospitalo hejmen kiel unukrura invalido.

Tiu Luizo estis ege prudenta knabo; tuj li prezentis peton, ke li estu forstrekita kiel definitiva invalido el listo de viroj soldatidevaj, kaj oni dekretu al li invalidan renton, ke li kiel bakisto bezonas ambaŭ kruojn, kvankam, kiel oni diras pri bakistoj, kurbajn, ke li kun unu oficiale konfirmita kruo ne povas plenumadi sian profesion. Post kutima ofica prokrasto li ricevis komunikon, ke oni aprobas al li kvardek kvin procentan invalidecon, sekve de kio apartenas al li ricevadi tiom kaj tiom da kronoj de la invalida pensio monate.

Bone, kaj nun komenciĝas fakte la historio pri la perdita kruo. Ekde tiu tempo prenadis Luizo invalidan renton, helpadis al la patro en la panbakejo kaj eĉ edziĝis; nur iam li rimarkis, ke je la kruo, kiun Oberhuber neis al li, kvazaŭ iomete li lamas aŭ lametas; sed ankaŭ pro tio li ĝojis, ĉar almenaŭ ĝi aspektas, kvazaŭ li havus protezon. Poste estis fino de la milito kaj venis la respubliko; sed tiu Luizo pro la ordemo kaj konscienco prenadis la invalidan renton plu.

Foje li venis al mi kaj estis videble, ke li havas iajn zorgojn. Oĉjo, li ekvortigis post momento, al mi ŝajnas, ke la kruo iel kurtiĝas aŭ sekiĝas. Tuj li refaldis la krurumon kaj montris al mi la kruron; ĝi estis maldika kiel bastoneto. Mi timas, oĉjo, diras Luizo, ke tamen mi perdos la kruron. Iru do kun ĝi al doktoro, ci malsaĝulo, mi konsilas al li. Oĉjo, ĝemis Luizo, mi opinias, ke tio ne estas malsano; eble estas tial, ĉar mi ne rajtas havi la kruron. Ja nigre sur blanka mi havas tion, ke la dekstran kruron mi havas for ĝis la genuo - ĉu vi ne opinias, ke ĝi tial sekiĝas al mi?

Post iom da tempo denove li venis al mi - li devis jam apogi sin je bastono. Oĉjo, li diris plena de angoro, mi estas kriplulo; mi povas eĉ ne stariĝi sur tiu kruo.

Ŝarĝe, zsinale hrŭzou, koktaly, že to bude ihned zařizeno; ale to už Oberhuber křičel u další postele, že musí sofort na frontu vojáček včera operovaný. V tu hodinu tedy byl Lojzík s vlastnoručním podpisem Oberhuberovým propuštěn ze špitálu domů jako jednonohý invalida.

On byl ten Lojzík tuze rozumný hoch; hned si podal žádost, aby byl jako trvalý mrzák vyškrtnut ze seznamu mužů vojenskou službou povinných a aby mu byla vyměřena invalidní renta, že jako pekař potřebuje obě nohy, třeba, jak se o pekařích říká, křivé, takže s jednou úředně potvrzenou nohou nemůže vykonávat své povolání. S náležitým úředním průtahem dostal vyřízení, že se mu povoluje pětačtyřicetiprocentní invalidita, následkem čehož mu přísluší pobírat tolik a tolik korun invalidní renty měsíčně.

Dobrá, tedy tím se vlastně teprve začíná ta historie o ztracené noze. Od té doby pobíral Lojzík invalidní rentu, pomáhal tátovi v pekárně, a dokonce se i oženil; jenom někdy pozoroval, že na tu nohu, co mu ji Oberhuber upřel, jakoby drobet kulhá nebo napadá; ale i tomu byl rád, že to aspoň vypadá, jako by měl protězu. Potom byl konec války a přišla republika; ale ten Lojzík z takové té pořádnosti a svědomitosti bral tu invalidní rentu dál.

Jednou ke mně přišel a bylo vidět, že má nějaké starosti. Strejčku, vyhrkl po chvíli, mně se zdá, že se mně ta noha nějak krátí nebo usychá. A hned si vysoukal nohavici a ukazoval mně tu nohu; byla tenká jako hůlka. Já mám strach, strejčku, povídá Lojzík, že o tu nohu přece jenom přijdu. Tak s tím jdi k doktorovi, ty trumbero, radím mu. Strejčku, vzdychl Lojzík, já si myslím, že to není nemoc; ono to je snad proto, že tu nohu nemám mít. Vždyť já to mám černé na bílém, že mám pravou nohu až po koleno pryč, - nemyslíte, že mně od toho tak usychá?

Po nějaké době přišel ke mně znovu - to už se musel opírat o hůl. Strejčku, řekl pln úzkosti, já jsem mrzák; už se na tu nohu nemůžu ani postavit.

Doktoro diras, ke tio estas muskola atrofio kaj ke ĝi versimile devenas de nervoj. Li sendas min kun ĉi tio al banloko, sed al mi ŝajnas, ke li mem ne kredas tion. Oĉjo, tuŝu, kiel malvarma mi havas la kruron, kvazaŭ ĝi estus morta. La doktoro diras, ke tio estas malbona sang-cirkulado - ĉu vi opinias, ke la kruro forputros de mi?

Aŭskultu do, Luizo, mi diras al li, mi donos al vi nur unu konsilon: Anoncu oficiale la kruron kaj postulu, ke ili streku, ke vi estas unukrura. Mi opinias, ke la kruro poste reboniĝos al vi.

Sed, oĉjo, oponis Luizo, poste oni diros, ke mi prenadis la invalidan renton malprave kaj ke mi trompis la ŝtaton pri amaso da mono. Mi devos ja redoni al ili la monon! Do lasu al ci la monon, ci bakista avarulo, mi diras al li, sed ci perdos la kruron; al mi poste ne venadu ploraĉi.

Post semajno li estis denove ĉe mi. Oĉjo, li hastparolis jam en la pordo, ili en la oficejo ne volas agnoski al mi la kruron; ili diras, ke cetere ĝi estas sekiĝinta kaj neuzebla - kion mi faru kun ili?

Vi ne kredus, kiom da kurado ĝi kostis, antaŭ ol ili oficiale agnoskis al Luizo, ke li havas ambaŭ kruojn; sed memkompreneble, poste Luizo estis ordone venigata, ĉar li trompis ŝtaton pri la invalida rento, eĉ li estis akuzota ankaŭ tial, ke li evitis plenumi soldat-devon; povrulo Luizo kuris de ofico al ofico, sed la kruro komencis fortiĝi. Eble ĝi fortiĝis de tio, ĉar li devis tiom kuradi; sed mi opinias, ke tio estis plivere tial, ĉar oni agnoskis ĝin al li oficiale; tia oficiala dekreto tamen havas grandan potencon. Ankaŭ mi opinias, ke lia kruro estis sekiĝanta tial, ĉar li havis ĝin malprave; pri la kruro ĝi ne estis en ordo kaj tion oni punas. Mi diras al vi, pura konscienco estas la plej bona higieno; kaj se la homoj estus justaj, ili eĉ morti ne devus.“

Doktoro ŝajnas, ke tio estas atrofio de muskolo kaj ke ĝi versimile devenas de nervoj. Li sendas min kun ĉi tio al banloko, sed al mi ŝajnas, ke li mem ne kredas tion. Oĉjo, tuŝu, kiel malvarma mi havas la kruron, kvazaŭ ĝi estus morta. La doktoro diras, ke tio estas malbona sang-cirkulado - ĉu vi opinias, ke la kruro forputros de mi?

Aŭskultu do, Luizo, mi diras al li, mi donos al vi nur unu konsilon: Anoncu oficiale la kruron kaj postulu, ke ili streku, ke vi estas unukrura. Mi opinias, ke la kruro poste reboniĝos al vi.

Sed, oĉjo, oponis Luizo, poste oni diros, ke mi prenadis la invalidan renton malprave kaj ke mi trompis la ŝtaton pri amaso da mono. Mi devos ja redoni al ili la monon! Do lasu al ci la monon, ci bakista avarulo, mi diras al li, sed ci perdos la kruron; al mi poste ne venadu ploraĉi.

Post semajno li estis denove ĉe mi. Oĉjo, li hastparolis jam en la pordo, ili en la oficejo ne volas agnoski al mi la kruron; ili diras, ke cetere ĝi estas sekiĝinta kaj neuzebla - kion mi faru kun ili?

Vi ne kredus, kiom da kurado ĝi kostis, antaŭ ol ili oficiale agnoskis al Luizo, ke li havas ambaŭ kruojn; sed memkompreneble, poste Luizo estis ordone venigata, ĉar li trompis ŝtaton pri la invalida rento, eĉ li estis akuzota ankaŭ tial, ke li evitis plenumi soldat-devon; povrulo Luizo kuris de ofico al ofico, sed la kruro komencis fortiĝi. Eble ĝi fortiĝis de tio, ĉar li devis tiom kuradi; sed mi opinias, ke tio estis plivere tial, ĉar oni agnoskis ĝin al li oficiale; tia oficiala dekreto tamen havas grandan potencon. Ankaŭ mi opinias, ke lia kruro estis sekiĝanta tial, ĉar li havis ĝin malprave; pri la kruro ĝi ne estis en ordo kaj tion oni punas. Mi diras al vi, pura konscienco estas la plej bona higieno; kaj se la homoj estus justaj, ili eĉ morti ne devus.“

Doktoro ŝajnas, ke tio estas atrofio de muskolo kaj ke ĝi versimile devenas de nervoj. Li sendas min kun ĉi tio al banloko, sed al mi ŝajnas, ke li mem ne kredas tion. Oĉjo, tuŝu, kiel malvarma mi havas la kruron, kvazaŭ ĝi estus morta. La doktoro diras, ke tio estas malbona sang-cirkulado - ĉu vi opinias, ke la kruro forputros de mi?

Aŭskultu do, Luizo, mi diras al li, mi donos al vi nur unu konsilon: Anoncu oficiale la kruron kaj postulu, ke ili streku, ke vi estas unukrura. Mi opinias, ke la kruro poste reboniĝos al vi.

Sed, oĉjo, oponis Luizo, poste oni diros, ke mi prenadis la invalidan renton malprave kaj ke mi trompis la ŝtaton pri amaso da mono. Mi devos ja redoni al ili la monon! Do lasu al ci la monon, ci bakista avarulo, mi diras al li, sed ci perdos la kruron; al mi poste ne venadu ploraĉi.

Post semajno li estis denove ĉe mi. Oĉjo, li hastparolis jam en la pordo, ili en la oficejo ne volas agnoski al mi la kruron; ili diras, ke cetere ĝi estas sekiĝinta kaj neuzebla - kion mi faru kun ili?

Vi ne kredus, kiom da kurado ĝi kostis, antaŭ ol ili oficiale agnoskis al Luizo, ke li havas ambaŭ kruojn; sed memkompreneble, poste Luizo estis ordone venigata, ĉar li trompis ŝtaton pri la invalida rento, eĉ li estis akuzota ankaŭ tial, ke li evitis plenumi soldat-devon; povrulo Luizo kuris de ofico al ofico, sed la kruro komencis fortiĝi. Eble ĝi fortiĝis de tio, ĉar li devis tiom kuradi; sed mi opinias, ke tio estis plivere tial, ĉar oni agnoskis ĝin al li oficiale; tia oficiala dekreto tamen havas grandan potencon. Ankaŭ mi opinias, ke lia kruro estis sekiĝanta tial, ĉar li havis ĝin malprave; pri la kruro ĝi ne estis en ordo kaj tion oni punas. Mi diras al vi, pura konscienco estas la plej bona higieno; kaj se la homoj estus justaj, ili eĉ morti ne devus.“